

Als een Terphuis

COLUMN MARGRIET OOSTVEEN

Het moeit aan Sander Terphuis is het verhaal van zijn naam. Hoe hij, bijna blind geboren in Teheran als Ahmad Qeleich Khany, worstelaar werd. Hoe hij vluchtte, toen hij in 1990 als lid van het nationale worstelteam meedeed aan de Wereldspelen voor gehandicapten in Assen. Een verblijfsvergunning kreeg, Nederlands leerde, er zo graag bij wilde horen. Maar zijn naam uitspreken, dat konden of wilden Nederlanders niet.

Hij leerde Nederlands, deed vwo-examen, studeerde rechten, filosofie, is nu beleidsadviseur bij de Nederlandse Vereniging voor Rechtspraak. „En tijdens de Vlaggetjesdag kan ik iedere jaar weer heerlijk genieten van de Hollandse Nieuwe. Wat wil de mens nog meer!” Paradox van integratie: zoveel assimilatie-ijver verradert altijd de immigrant in de modelbur-

ger – bijna als een typetje van Koot en Bie. Achternamen zijn in Nederland alleen te veranderen in een naam die nog door niemand is gebruikt. ‘Daarom moest ik zoeken naar een naam, die wel Hollands klinkt, maar die niet bestaat’, schrijft Sander Terphuis op zijn website. Zijn Nederlandse leven begon in Burgum, Friesland. Daar had hij huizen op terpen gezien.

Terphuis.

Hier was, ongelooflijk maar waar, nog geen autochtoon opgekomen: Ahmad Qeleich Khany mocht dus per Koninklijk Besluit Sander Terphuis heten. Sander Terphuis – als je de enige bent met zo’n naam, dan moet dat voelen als een opdracht.

Ruim anderhalve minuut duurde de ovatie die hij zaterdag kreeg op het PvdA-congres, dat zo

goed als volledig voor zijn motie tegen het strafbaar stellen van illegaliteit stemde. Daarna gaf Diederik Samsom zijn njet: „Ik gaf mijn woord”, zei Samsom. En zijn woord aan Rutte staat. De vraag is alleen: sinds wannéer precies staat dat woord nou ook al weer, na al dat uitruilen? En hoe staat het er eigenlijk bij? Lang, lang geleden ging hoofdstuk 2 van het PvdA-verkiezingsprogramma 2012 over ‘Mensenrechten, rechtsstaat, democratie en internationale rechtsorde’. Daar stond, onder de woorden „Dit gaan we doen”:

Vluchtelingen zijn geen criminelen.

Ach, wat stond er in dat hoofdstuk nog veel meer moois en toepasselijks: „We stellen mensenrechtenschendingen aan de kaak, ongeacht het land waar ze plaatsvinden.” Maar dit citeren is, nou ja, zó 2012. Zoals Samsom zaterdag

duidelijk maakte in *De Volkskrant*: „Ik heb campagne gevoerd met de slogan: ik kan u niets beloven.” Samsom heeft dat inderdaad vaak gezegd. Maar ging het toen niet vooral over Europa en bezuinigingspercentages? Ging het werkelijk over het fundament van Nederland? Over ‘Mensenrechten, rechtsstaat, democratie en internationale rechtsorde’? Ik meen me te herinneren dat dié waarden in Samsoms fantastische campagne juist doorgingen voor idealen. Want idealen mochten weer. De idealen van de PvdA stonden als een huis. Maar wie dat werkelijk meent, die zegt voortaan: „Die staan als een Terphuis.”

Margriet Oostveen schrijft op deze plek een wisselcolumn met Arjen van Veelen.